

Una calandria i una violeta

(Continuació)

¡Já... já... já!—va respondre la calandria. ¡Quina vida tant aborrrerta i monòtona la meua si accedís als teus afectuosos desitjos!.. Estar-se sempre en un mateix siti... Veure els mateixos objectes cada dia... Quedis aixó per les plantes que com tu no poden separar-se de la seva mareta terra; pero jo, he nascut per contemplar el mon, per a fruir de tantes dolces emocions com coses boniques vegi, no puc condemnar-me a una reclusió perpétua. Tu no sabs, hermosa violeta, el brillant pervindre que m' espera.

Fa temps, vaig separar-me dels meus pares. Sabia ja volar. Perque 'ls necessitava? La meua fortuna es immensa. Volo, volo i mes volo, sens parar; perjó fins als núvols i des d' allí dalt contemplo el mon amb gran despreci. Tots els objectes son átomos insignificants mirats des d' aquelles altures. Mon emic anhel es aixecar-me mes i mes, contemplar a cada pas noves belleces, traspasar l' infinit... — ¡Quanta niciesa, murmurá la violeta amb veu apenes perceptible... Tu estás subjecte com jo a lleis immutables. Tu no podrás traspasar jamai el límit que la Naturalesa t' ha ficat

Tu no ets en fí, felís; perque la verdadera felicitat possible no consisteix en desitjar lo desconegut, sino contentar-se en lo que 's posseheix. Te compadesc, calandria, i sentiria fosses una desgraciada.

—Mil mercés, linda violeta; pero amb el teu permís emprenc la marxa. Ja he descansat bastant i em fastigueja aquesta soletat i els teus filosófics consells. Vull veure mon... molt mont... molt mon... i l' ocell s' allunya cantant.

¿Que succehí després? La violeta sempre humil i satisfeta amb la seva sort, segui fruint d' aquella tranquila existencia que la calandria havia menyspreuat. Jamai aspirá a sortir del petit cercle, quina contínua uniformitat constituía tóť el seu encant. Secában-se els seus ulls durant certa época, pero al any següent naxí en de nou i tornar a disfrutar dels mateixos plaers, i era de eterna ditxa.

En canvi l' altiu ocell una vegada que volgué remontar-se fins on somniave el seu pensament es trová en les urpes del gavilá poderós i fou víctima del seu enfiat orgull xamoses noies malgratenques si comprenen la ensenyansa qu' enclou aquest petit conte, procureu imitar a la violeta i dedicar un record... record de compassió a la calandria presumptuosa.

EL GUAITA.

BIBLIOGRAFÍA

Per Xics i Grans—Emili Pascual d' Amigó—Parcelona 1921.

Al passar per la Redacció ds «El Poble Llevantí», posá aquestas en les meves pecadores mans un llibret ben presentat de recenta publicació en catalá, quin títol encapsala aquest escrit, per a que em dignés fer de éll una ressenya que podriem dir censura.

AMMM

ARXIU MUNICIPAL DE MALGRAT DE MAR

El Poble Llevantí. 29/1/1922. Pàgina 5